

Το σύμπαν είναι μια ψευδαίσθηση ;

Το 1982 μια ερευνητική ομάδα του πανεπιστημίου του Παρισιού υπό την διεύθυνση του φυσικού Alain Aspect, πραγματοποίησε ίσως το σπουδαιότερο πείραμα του 20ου αιώνα. Οι παραπάνω ερευνητές ανακάλυψαν ότι υπό κατάλληλες συνθήκες υποατομικά σωματία όπως τα ηλεκτρόνια, μπορούν να επικοινωνούν ακαριαία με άλλα υποατομικά σωματία ανεξάρτητα από την απόσταση που τα χωρίζει τόσο αν πρόκειται για απόσταση 5 εκατοστών ή για απόσταση 100 δισεκατομμυρίων χιλιομέτρων, ως να ήξερε κάθε ανεξάρτητο σωματίο ακριβώς τι κάνουν τα άλλα.

Το φαινόμενο αυτό μπορεί να εξηγηθεί μόνο με δύο τρόπους : ή θεωρία του Einstein, που αποκλείει τη δυνατότητα επικοινωνίας με ταχύτητες μεγαλύτερες του φωτός, είναι λανθασμένη, ή μεταξύ των υποατομικών σωματίων υπάρχουν συνδέσεις που δεν έχουν μόνο τοπική σχέση μεταξύ των.

Η συντριπτική πλειοψηφία των φυσικών αρνείται την δυνατότητα ύπαρξης φαινομένων που εξελίσσονται με ταχύτητες μεγαλύτερης εκείνης του φωτός αλλά το πείραμα που αναφέρεται προηγουμένως ανατρέπει το αξίωμα αυτό αποδεικνύοντας ότι μεταξύ των υποατομικών σωματίων υπάρχει δεσμός που δεν είναι τοπικού χαρακτήρα.

Ο διεθνούς φήμης Άγγλος φυσικός David Bohm , του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, υποστήριζε ότι οι ανακάλυψη του Aspect συνεπιφέρει την μη ύπαρξη της αντικειμενικής πραγματικότητας. Δηλαδή ότι το σύμπαν παρά την φαινομενική του στερεότητα στην πραγματικότητα είναι ένα φάντασμα, ένα γιγαντιαίο φαντασμαγορικό ολόγραμμα .

Για να αντιληφθούμε τον εκπληκτικό ισχυρισμό του Bohm ας δούμε για λίγο τι είναι ένα ολόγραμμα.

Ένα ολόγραμμα είναι μια τρισδιάστατη φωτογραφία που γίνεται με τη βοήθεια ενός Laser. Η τρισδιάστατη απεικόνιση δεν είναι το μοναδικό χαρακτηριστικό ενδιαφέρον ενός ολογράμματος. Εάν το ολόγραμμα ενός αντικειμένου κοπεί στα δύο και ύστερα το φωτίσουμε πάλι με φως Laser, ανακαλύπτουμε ότι το κάθε μισό περιέχει ακόμη ολόκληρη την εικόνα του αντικειμένου.

Ακόμη, συνεχίζοντας να διαιρούμε τα δύο μισά θα δούμε ότι κάθε τεμάχιο από αυτά τα κομμάτια του φωτογραφικού φιλμ θα περιέχει πάντοτε μια έκδοση μικρότερη μεν αλλά ανέπαφη του αντικειμένου. Σε αντίθεση με τις κοινές φωτογραφίες κάθε μέρος του ολογράμματος περιέχει όλες τις πληροφορίες του ακέραιου αρχικά ολογράμματος.

Σχεδόν καθ' όλη την διάρκεια της πορείας της η δυτική επιστήμη ενεργούσε με την προϋπόθεση ότι ο καλύτερος τρόπος για την κατανόηση ενός φυσικού φαινομένου, τόσο αν επρόκειτο για ένα βάτραχο ή για ένα άτομο, είναι να το διαιρέσει και να μελετήσει τα επί μέρους τεμάχια. Τα ολογράμματα μας λένε ότι μερικά φαινόμενα είναι δυνατόν να μην ακολουθούν αυτή την προσέγγιση. Ο Bohm το αντιλήφθηκε, ανοίγοντας έτσι ένα δρόμο για την κατανόηση της θεωρίας του καθηγητή Aspect.

Κατά τον καθηγητή Bohm ο λόγος για τον οποίο τα υποατομικά σωματία διατηρούν την επαφή μεταξύ τους ανεξάρτητα της απόστασης που τα χωρίζει είναι το γεγονός ότι ο διαχωρισμός τους είναι μια ψευδαίσθηση. Ήταν πράγματι πεπεισμένος ότι, σε ένα πιο βαθύ επίπεδο πραγματικότητας, τα σωματία αυτά δεν είναι ίδιες οντότητες, αλλά προεκτάσεις του αυτού δομικού « οργανισμού ». Ο ίδιος αυτός καθηγητής εξηγούσε την άποψή του αυτή με το ακόλουθο εκλαϊκευμένο παράδειγμα. Ας φαντασθούμε ένα μικρό ενυδρείο μέσα στο οποίο κολυμπά ένα χρυσόψαρο.

Ας φαντασθούμε ότι το ενυδρείο αυτό δεν το βλέπουμε απ' ευθείας αλλά με δύο τηλεκάμερες , η μία τοποθετημένη μετωπικά και η άλλη πλευρικά σε σχέση με το ενυδρείο.

Κοιτάζοντας τις δύο οθόνες τηλεοράσεως που δείχνουν το τι βλέπει η κάθε τηλεκάμερα θα μπορούσαμε να σκεφθούμε ότι τα χρυσόψαρα είναι δύο διαφορετικές οντότητες καθόσον οι δύο τηλεκάμερες που βλέπουν το ίδιο χρυσόψαρο από διαφορετικές θέσεις θα μας δείχνουν δύο εικόνες διαφορετικές. Όμως συνεχίζοντας να παρατηρούμε τα δύο ψάρια στο τέλος θα αντιληφθούμε ότι υπάρχει κάποιος δεσμός μεταξύ τους. Όταν γυρίζει το ένα και το άλλο θα κάνει το ίδιο , όταν κοιτάζει το ένα μπροστά του το άλλο θα κοιτάζει προς τα πλάγια. Αν δεν γνωρίζαμε τις συνθήκες λήψης αυτών των εικόνων θα πιστεύαμε ότι τα δυο ψάρια είναι συνεννοημένα μεταξύ τους και ότι υπάρχει κάποιος δεσμός που τα ενώνει νοητικά, άμεσα και κατά μυστηριώδη τρόπο.

Η συμπεριφορά των υποατομικών σωματίων δείχνει ότι υπάρχει ένα επίπεδο πραγματικότητας του οποίου δεν είμαστε ενήμεροι, ότι υπάρχει μια διάσταση πέραν εκείνης μέσα στην οποία ζούμε.

Τα υποατομικά σωματία , που αποτελούν το όλον από τον ανθρώπινο εγκέφαλο μέχρι τα άστρα, τους γαλαξίες και το σύμπαν ολόκληρο, μας φαίνονται χωρισμένα μεταξύ τους επειδή εμείς βλέπουμε μόνο ένα μέρος της πραγματικότητάς των , αυτά δεν είναι μέρη χωριστά του όλου αλλά όψεις τεμαχίων μιας βαθύτερης και βασικής ενότητας που προκύπτει τελικά εξ ίσου ολογραφική και αδιαίρετη .

Εφόσον κάθε πράγμα στην φυσική πραγματικότητα αποτελείται από αυτές τις « εικόνες » , προκύπτει ότι το σύμπαν είναι μια προβολή ενός ολογράμματος.

Η κοσμική αποθήκη.

Εκτός από την ψευδαισθητική του φύση, αυτό το σύμπαν θα είχε και άλλες καταπληκτικές ιδιότητες.

Εφόσον ο διαχωρισμός μεταξύ των υποατομικών σωματίων είναι μόνο φαινομενικός, αυτό σημαίνει ότι, σε ένα βαθύτερο επίπεδο όλα τα πράγματα είναι απείρως συνδεδεμένα. Τα ηλεκτρόνια ενός ατόμου του άνθρακα του ανθρώπινου εγκεφάλου είναι συνδεδεμένα με τα υποατομικά σωματία που αποτελούν ένα κουνούπι που πετά, ένα καρχαρία που κολυμπά, μια καρδιά που κτυπά και κάθε άστρο που λάμπει στον ουρανό.

Διάβασα σε κάποιο άρθρο, δεν θυμάμαι πού, ότι σε ένα εργαστήριο έγινε το ακόλουθο πείραμα : σε ένα μικρό πυρίμαχο διαφανές δοχείο με νερό τοποθέτησαν μια γαρίδα ζωντανή. Στα φύλλα και στα κλαδιά ενός καλλωπιστικού φυλλόδενδρου που βρισκόταν μέσα στο εργαστήριο, τοποθέτησαν αισθητήρες που παρακολουθούσαν την λειτουργία του οργανισμού του. Στη συνέχεια τοποθέτησαν το πυρίμαχο δοχείο που περιείχε τη ζωντανή γαρίδα πάνω από τη φλόγα ενός λύχνου Bunsen αρχίζοντας έτσι τη διαδικασία ψησίματος της γαρίδας. Όταν η γαρίδα έπαψε να ζει τα καταγραφικά μηχανήματα της λειτουργίας του φυλλόδενδρου κατέγραψαν μια ευθεία γραμμή δείχνοντας έτσι ότι το φυλλόδεντρο, τη στιγμή που έπαψε να ζει ένας άλλος οργανισμός, το “ αισθάνθηκε ” έντονα.

Όλα διαποτίζουν τα πάντα. Παρ' όλο του ότι η ανθρώπινη φύση προσπαθεί να κατατάξει, να ταξινομήσει και να υποδιαιρέσει τα διάφορα φαινόμενα, κάθε υποδιαίρεση προκύπτει αναγκαστικά τεχνητή και όλη η φύση δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα απέραντο αδιάλειπτο και συνεχές δίχτυ.

Σε ένα ολογραφικό σύμπαν ακόμη ο χρόνος και ο χώρος δεν θα αποτελούσαν πλέον θεμελιακές αρχές. Έννοιες όπως ο τόπος συντρίβονται , αφανίζονται αναφερόμενες σε ένα σύμπαν όπου τίποτε δεν είναι χωρισμένο από το υπόλοιπο, επομένως και ο χρόνος αλλά και ο τρισδιάστατος χώρος (όπως οι εικόνες του χρυσόψαρου στις δύο οθόνες) θα πρέπει να ερμηνευθούν ως απλές προβολές ενός συστήματος που είναι ακόμη πιο σύνθετο.

Στο βαθύτερο επίπεδό της η πραγματικότητα δεν είναι άλλο παρά ένα είδος υπέρ-ολογραφήματος όπου

το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον συνυπάρχουν συγχρόνως.

Κάποτε όταν η τεχνολογία μας δώσει τα κατάλληλα όργανα θα μπορούμε να οδηγούμαστε σ' εκείνο το επίπεδο πραγματικότητας ώστε να βλέπομε σκηνές από το παρελθόν μας που από καιρό έχουμε ξεχάσει.

Τι άλλο θα μπορούσε να περιέχει το υπέρ - ολογράφημα παραμένει μια ερώτηση χωρίς απάντηση. Υποθετικά, δεχόμενοι ότι αυτό υπάρχει, θα μπορούσε να περιέχει κάθε υποατομικό σωματίο που υπάρχει, που υπήρξε και που θα υπάρξει και ακόμη κάθε δυνατή μορφή της ύλης και της ενέργειας, από τις νιφάδες του χιονιού μέχρι τα άστρα και τους γαλαξίες, από τις φάλαινες μέχρι τις ακτίνες γάμα (γ). Πρέπει να το φαντασθούμε ως μια απέραντη κοσμική αποθήκη **του όλου εκείνου που υπάρχει**.

Αν είναι αλήθεια ότι το σύμπαν είναι συγκροτημένο σύμφωνα με ολογραφικές αρχές προκύπτει ότι και το σύμπαν έχει ιδιότητες μη τοπικού χαρακτήρα και επομένως κάθε σωματίο που υπάρχει περιέχει μέσα του την εικόνα του όλου. Επομένως όλες οι εκδηλώσεις της ζωής προέρχονται από μια μοναδική πηγή αιτιότητας που περιέχει κάθε άτομο στο σύμπαν. Από τα υποατομικά σωματία μέχρι του γαλαξίες γίγαντες, όλα είναι συγχρόνως απειροστικό μέρος της ολότητας του όλου.

Δισεκατομμύρια πληροφοριών....

Ο νευροφυσιολόγος, Karl Pribram, καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Stanford, ερευνώντας τις λειτουργίες του εγκεφάλου, πείστηκε για την ολογραφική φύση της πραγματικότητας. Πολυάριθμες μελέτες απέδειξαν ότι οι αναμνήσεις οριοθετούνται σε καθορισμένες ζώνες του εγκεφάλου. Από τα σχετικά πειράματα κανένα δεν μπόρεσε να εξηγήσει ποιος μηχανισμός έκανε δυνατή τη διατήρηση των αναμνήσεων στον ανθρώπινο εγκέφαλο, μέχρι που ο Pribram εφάρμοσε σ' αυτήν την έρευνα τις αρχές της ολογραφίας. Ο καθηγητής Pribram υποστηρίζει ότι οι αναμνήσεις δεν αποθηκεύονται στους νευρώνες ή σε μικρές ομάδες των νευρώνων αλλά στη σχηματογραφία των νευρικών ερεθισμών που διασταυρώνονται και διαπερνούν όλο τον εγκέφαλο, όπως ακριβώς η σχηματογραφία των ακτίνων Laser που διασταυρώνονται και διαπερνούν σε όλη την επιφάνεια του τμήματος του φωτογραφικού φιλμ που περιέχει την ολογραφική εικόνα.

Επομένως ο εγκέφαλος λειτουργεί ως ένα ολόγραμμα και η θεωρία του Pribram θα μπορούσε να εξηγήσει πως ο εγκέφαλος κατορθώνει να αποθηκεύει μια τόσο μεγάλη ποσότητα αναμνήσεων και δεδομένων σε ένα τόσο περιορισμένο χώρο.

Ο ανθρώπινος εγκέφαλος κατά τους ειδικούς μπορεί να αποθηκεύσει περίπου 10 δισεκατομμύρια πληροφοριών κατά τη διάρκεια μιας μέσης ζωής, που ισοδυναμούν περίπου με 8 εκδόσεις μιας μεγάλης εγκυκλοπαίδειας.

Ακόμη, τα ολογράμματα έχουν την καταπληκτική ιδιότητα να απομνημονεύουν, πράγματι αλλάζοντας απλώς τη γωνία με την οποία οι δύο ακτίνες Laser βλέπουν ένα φωτογραφικό φιλμ, μπορεί να αποθηκευθούν εκατομμύρια πληροφοριών σε ένα μόνο κυβικό εκατοστό χώρο.

Οι ανατολικές θρησκείες και φιλοσοφίες υποστηρίζουν ότι ο υλικός κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση.

Εμείς οι ίδιοι νομίζουμε ότι είμαστε φυσικές οντότητες που κινούνται σε ένα φυσικό κόσμο, αλλά αυτό είναι καθαρή ψευδαίσθηση. Στην πραγματικότητα είμαστε ένα είδος δεκτών που κολυμπούν σε μια απέραντη πολύχρωμη θάλασσα συχνότητων και αυτό που δεχόμαστε το μετασχηματίζουμε μαγικά σε φυσική πραγματικότητα σε ένα από τα δισεκατομμύρια κόσμων που υπάρχουν στο υπέρ - ολογράφημα.

Η επαναστατική αυτή έννοια της πραγματικότητας πήρε το όνομα των Ελληνικών λέξεων « ολογραφικό παράδειγμα » που αν και πολλοί επιστήμονες την δέχτηκαν με σκεπτικισμό, ενθουσίασε πολλούς άλλους.

Μια μικρή ομάδα επιστημόνων, που συνεχώς αυξάνεται, είναι πεπεισμένη ότι πρόκειται για το πιο φροντισμένο μοντέλο της πραγματικότητας στο οποίο έφτασε μέχρι τώρα η επιστήμη. Αν ο νους είναι πραγματικά μέρος μιας συνέχειας (continuum), ενός λαβυρίνθου που συνδέεται όχι μόνο με κάθε άλλο νου που υπήρξε ή που υπάρχει, αλλά και με κάθε άτομο, οργανισμό ή ζώνη στην απεραιτοσύνη του χώρου και με τον ίδιο τον χρόνο, το γεγονός ότι ο νους αυτός μπορεί να κάνει επιδρομές σ' αυτό το λαβύρινθο και να μας επιτρέπει να πειραματιζόμαστε σε εξωσωματικές εμπειρίες, δεν φαίνεται πλέον τόσο παράξενο.

Ακόμη και οι νοερές απεικονίσεις και άλλες εμπειρίες έκτακτης πραγματικότητας μπορούν εύκολα να εξηγηθούν αν δεχτούμε την υπόθεση του ολογραφικού σύμπαντος.

Στο βιβλίο του “ Gifts of Unknown Things “, ο βιολόγος Lyall Watson περιγράφει την συνάντησή του με μια ιέρεια στην Ινδονησία που ύστερα από ένα τελετουργικό χορό μπόρεσε να εξαφανίσει και να επαναφέρει ένα μικρό δάσος δέντρων.

Αλλά και στο θαυμάσιο βιβλίο του Paramhansa Yagananda. “ αυτοβιογραφία ενός Γιόγκι “ διαβάζουμε :

Πώς ένα παλάτι παρουσιάσθηκε στα Ιμαλάια.

<< ... ένα παμμέγιστο παλάτι που λαμποκοπούσε από χρυσάφι φάνηκε εμπρός μας.

-- Άφησε τα μάτια σου να χαρούν την απέραντη αυτή ομορφιά του παλατιού, που δημιουργήθηκε προς τιμή σου.

--Πέστε μου παρακαλώ εξηγήστε μου το μυστήριο. Πώς έγινε ;

--Ευχαρίστως να σας κατατοπίσω . Στη πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτε το ανεξήγητο σ' αυτή την υλοποίηση. Ο κόσμος ολόκληρος δεν είναι παρά η σκέψη του Δημιουργού υλοποιημένη. Κι' αυτός ο βαρύς γήινος όγκος, που ταξιδεύει στο διάστημα, είναι ένα όνειρο, μια σκέψη του Θεού. Ο Θεός δημιούργησε τα πάντα όπως ακριβώς ο άνθρωπος, στον ύπνο του, αναπαριστά και ζωντανεύει δηλαδή δημιουργεί εκείνο που έχει απλώς στη υποσυνείδητη σκέψη του. Στην αρχή ο Θεός δημιούργησε, ή μάλλον σχημάτισε τη Γη, απλώς και μόνο μέσα στη σκέψη του, ως σύλληψη μιας ιδέας. Έπειτα παρουσιάσθηκε η ιδέα των μορίων και η σύλληψη της ιδέας προχώρησε. Με το συνδυασμό της ενέργειας αυτής των μορίων, των ατόμων δηλαδή, η ιδέα της σφαιρας πήρε μορφή στερεάς ύλης. Όλα τα μόρια της ύλης συγκρατούνται με τη θέληση του Θεού. Αν ο Θεός αποσύρει ή διακόψει τη θέλησή Του, η Γη θα αποσυντεθεί σε απλή ενέργεια .

Με τον τρόπο αυτό η Γη – ιδέα θα παύσει να υπάρχει αντικειμενικά.

--Αυτό το παλάτι που λάμπει από χρυσάφι και είναι τόσο καταπληκτικά πλούσια στολισμένο με τιμαλφή, δεν χτίστηκε με την εργασία των ανθρώπων. Το χρυσάφι δεν βγήκε με ανθρώπινο κόπο από τα βάθη της Γης, ούτε τα πολύτιμα πετράδια. Στέκεται εδώ σταθερό και ακλόνητο ως μνημειώδης πρόκληση στην ματαιοδοξία των ανθρώπων.

Μια κοινή πέτρα έχει μέσα της το μυστικό της καταπληκτικής ατομικής ενέργειας . Κατά τον ίδιο τρόπο ο μηδαμινότερος των θνητών αντιπροσωπεύει ένα απόθεμα δυνάμεως που ο καθένας αντλεί από το Θεό >>.

Αν και οι σημερινές γνώσεις της επιστήμης δεν μας επιτρέπουν να εξηγήσουμε τα φαινόμενα αυτά των νοερών απεικονίσεων, όμως αυτά τα φαινόμενα γίνονται περισσότερο αποδεκτά όταν δεχτούμε την ολογραφική φύση της πραγματικότητας. Σε ένα ολογραφικό σύμπαν αυτό που δεχόμαστε σαν πραγματικότητα είναι μονάχα ένας λευκός καμβάς που μας περιμένει να του ζωγραφίσουμε οποιαδήποτε εικόνα επιθυμούμε.

Αλλά η πλέον εξωφρενική άποψη του ολογραφικού εγκεφαλικού μοντέλου του καθηγητή Pribram είναι εκείνη που προκύπτει ενώνοντας το μοντέλο αυτό με τη θεωρία του Bohm. Αν η πραγματικότητα του κόσμου δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια δευτερεύουσα πραγματικότητα και αυτό που υπάρχει δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια ολογραφική δύνη συχνοτήτων και αν ακόμη ο εγκέφαλος είναι μόνο ένα ολόγραμμα που επιλέγει μερικές από τις συχνότητες αυτές μετασχηματίζοντάς τις σε αισθητικές αντιλήψεις, τι μένει από την αντικειμενική πραγματικότητα;

Με απλά λόγια δεν μένει τίποτα, η αντικειμενική πραγματικότητα δεν υπάρχει !

Βασίλης Χατζηγιάνης
καθηγητής Μηχανικής των Ρευστών
και ανανεώσιμων πηγών ενέργειας
του ΑΤΕΙ Κρήτης